

סופיה מקדוגל

שורדים על
מאזניים

MARS EVACUEES

Sophia McDougall

Copyright © 2014 Sophia McDougall
Published by arrangement with
Felicity Bryan Associates Ltd., Oxford

תרגום: נעה שביט

עריכה: רוני בק

עורכת ראשית: גילי בר-הלל סמו

עיצוב הספר והעטיפה: סטודיו דור כהן

הפקה: "עלו-עט" www.alouette.co.il

כל הזכויות לתרגום העברי שמורות לעוץ הוצאה לאור

www.utz.co.il

הוצאת עוץ מבקשת להודות ליואב לנדסמן על הייעוץ בענייני מאדים:

nicedcriticalmass.blogspot.co.il

ולספרן הלילה על ספרנותו הפנטסטית:

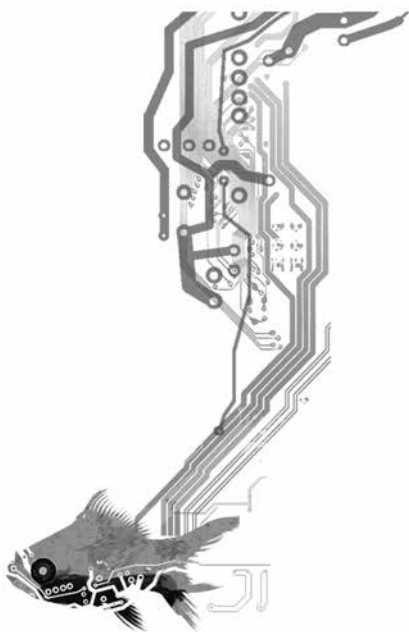
www.fantastic-library.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנאקוד 1332-12

נדפס בישראל 2016 Printed in Israel

לפרייה, שנותנת עצות ממש טובות.

כשכיפת הקרח התפשטה עד לנוטינגהם, סגרו את בית הספר שלי ואני פוניתי למאדים.

מיס קְלֶטְוֹרְתִי זימנה אותי למשרדה להודיע לי. בהתחלה חשבתי שאולי היא תודיע שהחייזרים הצליחו סופסוף ליירט את חללית הקרב של אמא שלי, אז דווקא קיבלתי את הבשורה לא רע יחסית, למרות שידעתי שמאדים עדיין לא לגמרי מוכן למגורי אדם. כבר שנים רבות מכשירים שם את הקרקע בתהליך הארצה מורכב, אבל למרות כל החומרים שהשפריצו או ריססו או החדירו לכוכב הלכת, וכל הכסף שעלה לקלות אותו קלות כאילו היה לחמנייה ענקית בתנור, עדיין אפשר רק בערך לנשום את האוויר ובערך לא להישרף למוות מהשמש. כך שאתם מבינים שהעובדה שמישהו החליט ששם יותר בטוח בשבילי מאשר, נניח, בדרום אנגליה, מעידה שהמלחמה בחייזרים כנראה לא נוחלת הצלחה מסחררת.

ובכל זאת, אחרי שמונה חודשים בבית הספר לבנות מקלינג אָבוט, האמנתי שאצליח להתמודד. זה בית ספר ותיק ומיוחס, מהסוג שנראה כמו טירה, ובטח היה פרוץ לרוחות עוד לפני שהמורורים הגיעו בחלליות הבלתי נראות שלהם ואמרו, "היי, באנו להתיישב בכוכב שלכם! אנחנו צריכים רק את הקטבים, זה כל מה שנחוץ לנו! אל תדאגו, בקושי תרגישו שאנחנו כאן! וכבונס נעצור בשבילכם את ההתחממות הגלובלית!" (כי מתברר שזאת היתה בעיה בזמנו). אחר כך כמובן התברר שה"קטבים" כוללים למעשה חלקים גדולים יותר מכדור הארץ מכפי שהבאנו בחשבון, ושהיינו מעדיפים שהם יעצרו את ההתחממות הגלובלית בצורה קצת פחות יסודית.

שורדים על מאדים

"כמובן," אמרה מיס קלטוורת', "מדובר בפרויקט של ברית החירום של כדור הארץ, ובית הספר שם שייך לברית החירום של כדור הארץ, כך שמן הסתם מצופה ממך להתגייס כצוערת לצבא ההגנה החללי."

טוב, זה הגיע יותר מהר משצפיתי, אבל כבר מזמן קלטתי פחות או יותר מה צופן לי העתיד, וידעתי שבין אם זה מוצא חן בעיני ובין אם לאו, הוא בכל מקרה יזמן לי נשקים ויריות. "ברור," הסכמתי.

אחרי שהבנתי במה בעצם מדובר החלטתי שאין לי סיבה להילחץ, ואפילו הצלחתי ליהנות מזה שמשרד המנהלת מעט חמים יותר מרוב בית הספר. היינו על קו החוף, בערך שמונים קילומטר דרומה מאזור השיא של הקרח, אבל זה לא אומר הרבה כשסופות שלג מצליפות במגרשי הספורט בחודש יולי ונטיפי קרח באורך שלושים סנטימטר משתלשלים מכל זווית ואף פעם אין מספיק חשמל לחמם את החדרים כמו שצריך. אבל בתור מנהלת כנראה מגיעות לך הטבות, ואצל מיס קלטוורת' בערה אש קטנה מוזנת פחמים. התקרבתי לאש כמה שיכולתי וקיוויתי שתמשיך לדבר עוד הרבה.

וכך היה. "ובטח המורים שם יהיו רובוטים כאלה מודרניים! חסל סדר מורים אנושיים משעממים ומיושנים!" אמרה בפה קפוץ ובעליצות מעושה, למרות שהיה ברור שהיא לא חושבת שזה טוב.

הנהנתי. האמת שלוה דווקא די ציפיתי. במקלינג אבוט היו לנו רק כמה רובוטים לניקוי שהיו ממש ישנים ואפילו לא דיברו. מיס קלטוורת' נאנחה. "הכול היה כל כך אחרת כשאני הייתי בגילך! אך אני בטוחה שתייצגי בכבוד את מקלינג אבוט, ותלכי בדרכה של קפטן דר היקרה שלנו. אמא שלך מהווה השראה לכולנו, אָלִיס."

"ברור," אמרתי שוב. על הקיר באמת היה תלוי תצלום ממוסגר של אמא שלי. זה לא מוזר כמו שזה נשמע. התצלום המסוים

סופיה מקדוגל

הזה של אמא - בשיער מתנפנף לאחור על רקע הדגל שעל סנפיר חללית הקרב שלה - מאוד פופולרי. הוא צולם אחרי שהיא חיסלה המון חלליות מורוריות בקרב קאָה, והתפרסם בכל העיתונים, וככה היא נהייתה מפורסמת. הכרזה של מיס קלטוורתי היתה אחת מאלה עם הסיסמה: "למען כדור הארץ! למען אנגליה!"

לא כל כך אהבתי להסתכל עליה.

"הגיע מכתב בשבילך, נראה לי שהוא בטח ממנה," אמרה מיס קלטוורתי בנימה קצת עורגת, כאילו קיוותה שחלקיק קטן מתהילת הלוחמים של אמא ינשור מתוך המעטפה וישפר קצת את כל המצב.

"תודה," אמרתי.

"את בטח גאה בה מאוד."

"כן," אמרתי. ובאמת הייתי גאה בה, אבל מיס קלטוורתי נעצה בי מבט לא הכי מרוצה. הרבה מורות חשבו שבתור הבת של סטֶפֶנִי דָר אני אמורה להסתובב בבית הספר כדוגמה ומופת לרוח קרב ופטריוטיות, והיו מושכות אותי לפעמים הצידה כדי לומר לי את זה. הבנות האחרות דווקא חשבו בדרך כלל שזה אומר שאני צריכה שיורידו לי את האף, והיו מושכות אותי לפעמים הצידה כדי לומר לי את זה.

אבל כרגע משהו אחר העסיק את מיס קלטוורתי. "וכשתהיי גדולה מספיק," אמרה, "אני בטוחה שתלמדי את היצורים השטניים האלה לקח! הבריונים הפחדניים הבלתי נראים האלה! תראי להם מה זה לבוא הנה ולהקפיא את כוכב הלכת שלנו כאילו הם בעלי הבית פה!"

רק אז קלטתי שהיא רועדת והעיניים שלה דומעות ואדומות לא רק מרוב קור, ונהיה לי נורא לא נעים. היא כנראה ממש אוהבת את בית הספר, חשבתי. באספה הכללית היא תמיד אמרה לנו שאנחנו אמורות לאהוב את בית הספר, אבל לא העליתי בדעתי שזה באמת אפשרי.

שורדים על מאדים

אחר כך חשבתי שחבל שלא אמרתי משהו מלא תעוזה ו'אחווה בית־ספרית' כמו, "אוי, מיס קלטוורת, אפילו חייזרים בלתי נראים לא יצליחו לסגור את בית הספר לבנות מקלינג אבוט לתמיד! אנחנו עוד נחזור - מנומסות ומחונכות מתמיד!" אבל אני לא כל כך טובה בדברים כאלה, ובאותו רגע הדבר היחיד שעבר לי בראש היה שאני מצטערת. ולא רק "מצטערת שאת עצובה" כזה, אלא מצטערת כאילו זה גם באשמתי. אני לא יודעת למה, אולי כי אני בת שתיים־עשרה ולא זוכרת מה היה פה לפני שיצורים שטניים התחילו להקפיא לנו את כדור הארץ כאילו הם בעלי הבית פה. לפעמים הרגשתי ככה כשהמבוגרים היו מתמלאים עצב וגעגועים לאיך שהיה פעם. הם נתנו לי את התחושה כאילו החייזרים והילדים בגילי קשורים איכשהו יחד. כולנו הגענו בערך באותו הזמן.

ברור שפחדתי מהמורורים, כי הם בלתי נראים ויכולים להרוג אותך, וברור שממש שרציתי שהם יסתלקו, אבל אני לא חושבת שעצם קיומם הפריע לי במיוחד, לא כמו שזה הפריע למבוגרים. בשיעורי היסטוריה יכולתי לדמיין את הרומאים, או את הוויקינגים, או את בני התקופה הוויקיטוריאנית, אבל לא הייתי מסוגלת לדמיין חמש־עשרה שנים אחורה, איך כולם הסתובבו בעולם פחות או יותר רגיל, רק בלי ברית החירום של כדור הארץ ובלי לדעת בכלל מה זה מורורים ועם צבא שלא מגויסים אליו רוב תושבי העולם.

לא יכולתי להגיד לה את זה, אז רק אמרתי, "כן, אני אנסה להרוג מלא חייזרים, מיס קלטוורת." ולא נראה שזה עודד אותה במיוחד.

אולי שמתם לב שמיס קלטוורת לא הודיעה את זה מול כל בית הספר. אני בהחלט שמתי לב. "אז רק אני נוסעת," אמרתי. "רק אני ממקלינג אבוט."

"לעת עתה יש רק כמה מאות מקומות פנויים. אולי ייפתחו עוד בעתיד," אמרה מיס קלטוורת. "אנחנו הנשארים מאחור

סופיה מקדוגל

בוודאי נצא דרומה לחפש מקום שיסכים לקבל אותנו. יש כמה ארגוני מקלט בחוף הדרומי... ואת איי התעלה... ומקומות קרובים יותר לקו המשווה למי שיש לו קשרים וממון, אני משערת. מזל גדול נפל בחלקך, אליס, חתמה את דבריה. "ואולי עדיף שלא תתרברבי בעניין באוזני הבנות האחרות."

זה עצבן אותי. "לא התכוונתי להתרברב," אמרתי, וריחמתי עליה קצת פחות. היא באמת לא מבינה שמספיק קשה לי גם ככה כשבנות כמו ג'ולייט מייטלנד ואַנְבֶּל סטוקר מסתובבות בבית הספר ומלחששות, "אליס דָר חושבת את עצמה רק בגלל אמא שלה," ופינטי קרמייקל כל הזמן מזכירה לי שלפני שמעלליה של אמא נהיו כל כך באופנה, היא היתה רק פקידה בבנק ואבא שלי היה שרברב ובעצם אני פה בחסד ולא בזכות.

זו אחת הסיבות שלא אהבתי את מקלינג אבוט. ואלה הסיבות

הנוספות:

1. שגם בעיצומו של מאבק נואש על קיום המין האנושי, עדיין ציפו מכולנו להיות מאוד מחונכות ומנומסות ולהתנהג כיאות. כלומר: אל לך לרוץ בשום נסיבות שהן, מלבד אחרי כדור או מפני חייזר; עלייך להעדיף למות ולא לקשור בשערך סרט בצבע לא נכון; ועלייך להתנהל בכל עת כאילו נסתר מעינייך כליל שצדדים מסוימים במצבנו עלולים להתפשט כקצת על הפנים.
2. שהיתה תלבושת אחידה מזעזעת בצבע ירוק־רפשי שבתוכה כולנו קפאנו אט־אט למוות בזמן שהמורות היו יכולות ללבוש כמה סוודרים ומעילים שבא להן.
3. שחילקו אותנו לבתים עם שמות דביליים כמו "ווינדזור" ו"פֶּלְטֶנְגְ'נט" וציפו שנפגין 'אחוהה ביתית' בנוסף ל'אחוהה בית ספרית' ונהיה ממש עצובות כשהבית שלנו לא זוכה בפרסים על דייקנות או טניס. לי נראה כאילו עושים עלינו את התרגיל הכי שקוף שיש, כי הרי באופן אישי את לא מרוויחה כלום אם

שורדים על מאדים

ראש הבית שלך מקבלת לחזקתה באופן זמני גביע
כסף קטן מעוטר בסמל החבצלת של בית טיודור. אבל
כנראה הייתי היחידה שחשבה ככה.
4. שכל הזמן שרים.

פינטי קרמייקל צדקה לגמרי: בימים הטובים ההם, שאף אחת
מאתנו לא זוכרת, לא הייתי מגיעה לבית ספר יוקרתי כמו מקלינג
אבוט. אבל היה צריך למצוא לי מקום. סבתא כבר לא היתה כל כך
בקו הבריאות והיה לה קשה להמשיך לטפל בי, ואחרי קרב קארה
היתה מין תוכנית של ברית החירום של כדור הארץ שהסדירה את
סוגיית הטיפול בצאצאים של לוחמי קו־החזית וחינוכם (במיוחד
צאצאים של אלה המופיעים על כרזות, למרות שכמובן לא אמרו
את זה). כך שלמעשה הממשלה התחילה לשלוח אותי לכל מיני
מקומות עוד הרבה לפני כל הסיפור הזה עם מאדים.
"אז שיהיה בהצלחה, אליס," אמרה מיס קלטוורת'י לבסוף.
"בהצלחה גם לך, מיס קלטוורת'י," אמרתי, ותהיתי אם אני
אמורה להצדיע, בתור מישהי שתכף מתגייסת לצבא.

2

אחרי הפגישה עם מיס קלטוורת', הייתי אמורה ללכת לאולם המרכזי עם כולם, כדי לשיר את המנון בית הספר כמה מאות פעמים ולשמוע נאומים מעודדים ושידורים מנשיא בחכ"א - ברית החירום של כדור הארץ - וכיוצא בזאת. אבל לא התחשק לי ללכת, ובהתחשב בנסיבות חשבתי לעצמי שיש גבול כמה כבר אוכל להסתבך אם אבריז. אז עליתי לאחד הצריחים - כן, היו צריחים בבית הספר - וקראתי את המכתב מאמא.

מתוקה, כמה מרגש שתזכי לחקור את מאדים! הלוואי שיכולתי גם אני לבוא! אולי בעתיד, אם המורורים יניחו לנו לנפשנו. בדיוק חזרתי מסיבוב ראשון באחת מחלליות הקרב החדשות שלנו. קוראים להן נְצִי־ניצוצות - שמעת עליהן? מכונות נפלאות, הרבה יותר מהירות מהאורדות הישנות. שלי מגיבה כל כך יפה שלפעמים נדמה לי שהיא יודעת מה אני מתכוונת לעשות עוד לפני שקיבלתי החלטה. ברגע שהתיישבתי בתא הטייס ידעתי שנכוננו לנו טיסות גדולות ביחד.

אז יצאנו למשימה. שמחתי להמריא סוף סוף, אחרי שכמה שבועות רק פוצצנו מחוללי היעלמות בבסיסים מורוריים באזור ניו־זילנד, בלי לצאת אפילו מהאטמוספירה. השתוקקתי כבר לצאת שוב לחלל.

אף פעם לא מתרגלים למראה רשת מגיני־האור שמקיפה את כוכב הלכת שלנו, אליס. את תראי אותה בדרך למאדים. ואין לי מלים לתאר לך עד כמה אני מקווה שביום מן הימים תזכי לראות את כדור הארץ

שורדים על מאדים

בלעדיה. אבל פערנו בה כמה חורים מכובדים למדי -
לפני שהמורורים הגיעו.

את יודעת שיש לי מין חוש לזה - אני מרגישה שלהק
חלליות מורוריות עלה עלי עוד לפני שהחיישנים קולטים
אותם. לפעמים אני כמעט שוכחת שהם בלתי נראים.
בדיוק טיפלתי בכמה לוחות שיקוף איזה 3,000 ק"מ מעל
לאוקיינוס השקט, כשפתאום הרגשתי משהו והסתובבתי
בשיא המהירות. החיישנים באמת התחילו להשתגע,
וכששיגרתי מטח טילים לחשכה הם האירו לשבריר שנייה
את החלליות המורוריות במפל ניצוצות בצורת פרסה. והיו
שם המון.

או הסתערתי ישר ללב המערך שלהן כדי להקשות
עליהן לירות עלי, ונאבקנו והתחמקנו, עד שבסופו של
דבר הצלחתי לנסוק ולירות עליהן מלמעלה, וחיסלתי
שלוש לפני שטייס הגיבוי שלי נחלק לעזרתי. ואז צללתי
בחזרה אל כדור הארץ כשהשתיים האחרונות צמודות
לזנב שלי, וחתכתי בדיוק לפני שהגעתי לאטמוספירה.
אחת נכנסה ישר והשנייה פגעה בזווית לא טובה ולרגע
שוב יכולתי לראות את קווי המתאר שלה באוויר הבוהר,
לפני שהיא נקרעה לגורים. אחר כך צללתי לאטמוספירה
כדי למצוא את האחרונה - ונלחמנו אחת-על-אחת מעל
אנטרקטיקה.

הטובה מבינינו ניצחה, אני מקווה! נץ-הניצוצות המסכן
שלי חטף כמה מכות - חבל, כי הוא נראה כל כך חדש
ונוצץ כשהמראתי - אבל המכונאים יתקנו אותו בקרוב
ואני אוכל לחזור לעבודה. ובינתיים לכדור הארץ יש עוד
כמה קילוואטים נוספים של שמש שישמרו על חומו. גם
אם הניצחון עדיין רחוק, אני מקווה שקצת התקרבנו אליו.

אל תדאגי לי. אני בסדר גמור!

מתגעגעת אליך המון. אוהבת נורא - אמא.

סופיה מקדוגל

נאנחת. זה לא שרציתי שאמא תהיה אומללה, כמובן, אבל הלוואי שהיא לא היתה כל כך נהנית מהמלחמה. היא בטח אחת היחידות בכל העולם שנהנית.

לא הייתי רוצה שתקבלו רושם מוטעה לגביה. אם בזמן שהיא מעופפת לה להנאתה מסביב לכוכב ומשליטה טרור על החיזורים הפולשים, היה מופיע מולה איזה ג'יני שיודע לשלוט בזמן ואומר, 'תשמעי, סטפני דר: מילה אחת ממך והמלחמה כאילו לא קרתה. וכל מי שנהרג בה יחזור לחיים, והבת שלך תוכל שוב לגור איתך והכול יהיה בסדר; אבל את תצטרכי לחזור לעבוד בבנק ולא תוכלי לטוס בחלליות ולפוצץ דברים או להופיע על כרזות וכאלה' – אם זה היה קורה, אז ברור שהיא היתה אומרת לג'יני 'לך על זה.' כי היא בן-אדם טוב. אבל יש אנשים שאף פעם לא מגלים מה הם אוהבים לעשות ובמה הם טובים, ואפילו אם אמא שלי היתה מצליחה איכשהו לגלות, בעודה יושבת מאחורי הדלפק שלה בבנק, שמה שהיא באמת רוצה לעשות ובאמת טובה בו זה להיות טייסת חלל אלופה שנלחמת בחיזורים, אתם מבינים בעצמכם שהידיעה הזאת לא היתה עוזרת לה במיוחד.

קיוויתי שאבא לפחות יודע לאן אני הולכת. הוא שירת אז כמהנדס על צוללת שהטמינה מוקשים מתחת לכיפת הקרח, כך שידעתי שיעבור זמן עד שאקבל ממנו מכתב. אותו לא ראיתי אפילו יותר זמן מאשר את אמא, אבל מלבד עניין קל שהיה לו לראות את כל היצורים המוזרים שהמורורים שחררו לאוקיינוס, הוא אף פעם לא יצר אצלי רושם שהוא נהנה.

הים היה רווי גושי קרח, וכמה קרחונים בודדים נסחפו באופק. לאוזוני הגיע רחש קל מכנפי חלליות החימום שריחפו מעל פני הים הצפוני, וכשנשאתי מבט גם ראיתי אותן, מנורות הענק העגולות הקבועות תחתיהן זוהרות באדום עז מבעד לענני הקיסור שהתאבכו מן המים. הן התקדמו באיטיות צפונה, במטרה להאט את התפשטות הקרח, והותירו בעקבותיהן ערוצים מתפתלים של

שורדים על מאדים

מים שחורים חשופים. אבל האוויר צרב את פני מרוב קור, ולפני החלליות הבודדות עוד נפרש כל כך הרבה לובן. זו תקופה טובה בהיסטוריה של כדור הארץ להיות דוב קוטב. אלא אם כן יש אמת בשמועות שהמורורים אוכלים אותם.

בכל זאת היו לי כמה חברות במקלינג אבוט, אם במקרה יצרתי אצלכם רושם שזה לא המצב. ורק באותו רגע קלטתי פתאום שלא אראה אותן עכשיו שנים, אם בכלל. מצאתי את דוט וליזי במעונות שלנו. גם הן החליטו כמוני להבריו מהכינוס ובמקום זה ישבו על המיטות שלהן וראו סרטים בטאבלטים.

"את בסדר?" שאלה ליזי. "מה רצתה ממך מיס קלטוורת?"
"היא לא השפילה אותך עד עפר, אני מקווה?" שאלה דוט, שמסוגלת להשתמש בביטויים כגון "השפילה אותך עד עפר" כדיבור יומיומי, כי המשפחה שלה מיוחסת לא פחות מאלה של אנבל או של פינט, אבל בלי כל הקטע הסנובי.
"סתם דברים שקשורים לצבא," אמרתי, והסתכלתי על הרצפה ועל התקרה ועל הקליפ של החתולים הפטריטיים ורק לא לחברות שלי בעיניים.

"את לפחות יודעת כבר לאן את עוברת?" שאלה דוט.
"אה... חה חה, בערך..." אמרתי. "מה איתכן?"
ליזי פלטה נחרה נוגה. "בתוכנית הממשלתית. מתארכת אצל קרובי משפחה לא ברורים בקורנוול."
"אמור להיות נחמד בקורנוול!" אמרתי בהתלהבות קצת מוגזמת.
"עדיין לא בטוח," אמרה דוט. "אבל יש לי בני דודים בדרום צרפת."

"אוי, זה מעולה!" אמרתי. "עוד יש שם ממש שמש, לא?"
"לפעמים. ככה אומרים. אבל אליס, לאן מפנים אותך?"
אז סיפרתי להן. לרגע השתררה שתיקה ואז הן התחילו להיות ממש נחמדות בקשר לזה.

סופיה מקדוגל

"טוב, זה... מגניב," אמרה ליזי. "בטח יצא לך לראות מלא דברים מעניינים."

"ורובוטים," אמרה דוט.

"כן, רובוטים," אמרתי. "אבל לא כיף להיתקע על גוש אבן כמעט בלי חמצן ובלי דרך לחזור הביתה. הם משתמשים בנו כשפני ניסוי, בעצם." זה אמנם היה נכון, אבל אמרתי את זה כי לא רציתי שייראה כאילו קיבלתי איוו הטבה מיוחדת ומדהימה והן לא, מה שלא כל כך עבד, כי באמת קיבלתי הטבה מיוחדת ומדהימה והן לא. למרות שהייתי מעדיפה לנסוע לדרום צרפת.

דוט וליזי הבטיחו לא לספר לאף אחד ולא נראה לי שהן סיפרו, אבל זה לא כל כך שינה, כי למחרת בבוקר הופיעו מלא אוטובוסים בשער בית הספר, והעובדה שלא עליתי על אף אחד מהם די בלטה לעין. אנשים התחילו להסתכל עלי בחשדנות ובמבט מאשים, ולא יכולתי לסבול את זה. הם כמובן קלטו שמשהו קורה ושזה בטוח קשור לאמא שלי. וכמעט התחלתי לשמוח שאנבל סטוקר ופינטי קרמייקל נהגו לעשות לי את המוות, כי יצא שבחכ"א חשבו שהחיים שלי שווים יותר משלהן וזה לא הוגן. כך שיצא שבעצם הן קצת צדקו בנוגע אלי מלכתחילה.

בסופו של דבר האוטובוס האחרון יצא לדרך וכולם עזבו, חוץ מהאנשים שנשארו כדי לאטום את החלונות בקרשים, ומגברת סקילטון, שכנראה נתקעה איתי עד שיגיע מישהו מבחכ"א. גברת סקילטון היתה עובדת הקפיטריה האהובה עלי, לא כי היתה נחמדה אלא כי היתה קודרת וחמורת סבר ושתקנית ולא הסתובבה לה בחדר האוכל והטיפה שכל מי שלא גומר הכול מהצלחת רשע מרושע ותחשבו על כל הרעבים בקנדה.

גברת סקילטון רטנה בשמץ בוז - לא ברור אם כלפי או כלפי העולם בכלל - ואחר כך נעמדה במרפסת, עישנה סיגריה והשקיפה בטינה אל האופק הקפוא. אני עשיתי בערך אותו דבר יום קודם לכן בצריחים, כך שלא שפטתי אותה. הסתלקתי משם, והיא לא עצרה בעדי.

שורדים על מאדים

היה די מעניין לראות את מקלינג אבוט ריק מאדם, אבל גם די בודד. הלכתי לכל המקומות שקודם לא הרשו לי להיכנס אליהם. נכנסתי לחדר המורים ואכלתי כמה ביסקוויטים שמצאתי שם. ציירתי על הקיר בעט ירוק את כדור הארץ עם חץ מכוון אליו וכתבתי, "אליס דר היתה כאן." ותהיתי אם מישוהו ימצא את זה אי פעם או שבית הספר יקרוס מתחת לשלג ולקרח לפני שזה יקרה.

ואז גברת סקילטון צעקה שהאיש מבחכ"א הגיע. ירדתי לכניסה וראיתי שם ג'יפ צבוע בצבעי הסוואה אפרפרים־בהירים וחייל צעיר שחיכה לי.

גברת סקילטון ינקה מהסיגריה שלה ופסקה נחרצות, "כל ההתעסקות הזאת בכוכבי לכת אחרים לא נראית לי, מה שקצת הרתיע אותי, ואז היא עיקמה פרצוף לשלום והסתלקה. עליתי לג'יפ ונסענו משם וידעתי שלעולם לא אראה יותר את מקלינג אבוט. ובאמת לא ראיתי.

לחייל קראו האריס, ולמרבה הפלא הוא לא אמר מילה על אמא שלי, ודי חיבבתי אותו. הוא הציץ אחורה אל המגדלים הקפואים של מקלינג אבוט ואמר בחיוך, "וואו, בבית הספר שלי למדנו במבנים ניידים," ואני אמרתי שגם היסודי שלי בפֶּטְרבורו היה יותר ככה, אבל בטח במאדים הכול יהיה אחרת לגמרי.

"אז תהיי מוגנת מהקרבות לארבע שנים," אמר, כשסיימתי להסביר על הסידור החדש שמצפה לי.

"כן, טוב, בתיאוריה." השתדלתי לא לחשוב על מגוון הדברים שיכולים להשתבש בין כאן למאדים. "זו זכות גדולה, התמזל מזלי," הרגשתי מחויבת להוסיף.

"כן, אבל בתמורה את חייבת להתגייס לצבא."
"כן."

"אפילו שאת בת שתיים־עשרה."

"כן" זה נשמע נורא מדכא פתאום, למרות כל הקשקושים של מיס קלטוורת' על כמה זה נפלא. "זה רק אימונים," אמרתי.

סופיה מקדוגל

"פשוט אנחנו צריכים להתחיל בגיל צעיר כדי שנוכל להיות הדור הבא של הכוחות המיוחדים או משהו. לא ייצא לי ממש להילחם במורורים עד שאהיה, אה, לפחות בת שש-עשרה."
"המממ", אמר האריס, ועשה פרצוף כאילו הוא מריח משהו לא טוב.

"כולם בצבא, אמרתי. אתה בצבא."

"בגיל שתים-עשרה לא הייתי. ולי היתה בחירה."

"טוב, עבר הרבה זמן מאז, לא?" אמרתי. כי הוא היה מבוגר. זה לא עודד אותו במיוחד, אז שאלתי אותו מה תפקידו במלחמה והוא נאנח ואמר שהרבה זמן הוא לא עשה כלום כי הוא נפגע מקרני הלם של מורורים בנורבגיה ורק עכשיו חזר לקו הבריאות. "ואחרי כל זה תראי מה שלחו אותי לעשות. להיות נהג של ילדות קטנות."

הוא חייך ונראה לי שהוא דווקא די מרוצה להיות נהג של ילדות קטנות, יחסית לכל התפקידים האחרים שהיו יכולים להפיל עליו.

עברנו בדרך כמה כפרים קטנים שחלקם ננטשו כליל בקור, אבל אחרים נותרו שוקקים ויפים עם גגות מושלגים. חוץ מהתורים מחוץ לחנויות, כולם נראו כאילו בכלל לא מתנהלת מלחמה בחיזורים.

"ובכל זאת, לראות את מאדים," הרהר האריס בקול, כאילו המשיך דיון שהתנהל עד עכשיו בתוך הראש שלו. "זה משהו מיוחד. את מתרגשת?"

אמרתי ישר "כן" בלי לחשוב, כי בעיקרון החיים קלים יותר אם בתשובה לשאלות כאלה עונים מה שהשואל בבידור רוצה לשמוע. אבל האמת שעד לאותו רגע לא ממש התרגשתי, מרוב שהייתי טרודה במחשבות על ליזי ודוט ומיס קלטוורת'י ואמא וזה שאצטרך להתגייס לצבא וכאלה. וזאת היתה דווקא שאלה טובה, כי היא גרמה לי לתהות לראשונה אם זה בסדר להתרגש. הרי אני הולכת להיות בין הילדים הראשונים שיחיו על כוכב לכת אחר.

שורדים על מאדים

כל אחד היה לפחות קצת מתרגש מכזה דבר. אז מצב הרוח שלי השתפר טיפה והשתדלתי לשמור עליו ככה.

נסענו בערך שלוש שעות, עד שבשלב מסוים השלג התחיל להידלדל והנוף נצבע בחום ואפור במקום לבן בלבד, וראינו מאות על גבי מאות של חממות לגידול מזון, והכול עדיין נראה די מדכא אבל לפחות היה קצת יותר מה לראות.

ואז הגענו לבסיס חיל אוויר באחד העמקים בסאפוק. היו שם מטוסים וחלליות חימום ואפילו כמה אורורות ונציני-ניצוצות חונים על מסלולי המראה מכוסי בוץ. והאריס אמר, "טוב, אז תעשי חיים שם למעלה", ואני עניתי כמו דבילית "גם אתה". הוא חיך, אבל בפרצוף מתוח, והוא אמר שבקרוב הוא חוזר צפונה ויהיה נחמד לראות את החבר'ה מהטייסת, אבל לא נראה שהוא חושב שהוא הולך לעשות שם חיים.

ואז הוא נסע משם, ואיזו גברת לקחה אותי לאחד המבנים הקובייתיים, אל חדר מנוחה שהיו בו שולחן סנוקר וטלוויזיה ומסך משחקים.

במשך כל אחר הצהריים הגיעו עוד ילדים המומים ואבודים למראה, עד שבערב כבר היינו ארבעה-עשר. היו כמה קטנים והרבה בגילאי עשרה, שהשתלטו על מסך המשחקים והטלוויזיה. אני הרגשתי קצת תקועה ולבד וחשבת, אוי ואבוי, ככה זה הולך להיות בארבע השנים הקרובות? כי לא ידעתי כמה אנחנו הולכים להיות בסך הכול.

אבל היתה מישהי בשם קיילי שהיתה בת חמש-עשרה והתלהבה מהכול בצורה קצת נואשת והיה לה שיער בכל מיני צבעים ותיק מלא דברים שלא היו אמורים להיות לה. את הרוב החרימו לה אחר כך, אבל קודם היא וכמה מהיותר גדולים הספיקו להשתכר בצורה די רצינית. אחרי ארוחת הערב היא עזרה לי לעשות פסים ורודים בשיער, שאמא בטח לא היתה מרשה לי ובמקלינג אבוט ממש היה אסור לעשות. ובגלל זה הרגשתי אמיצה ונועות ומוכנה להרפתקאות. טוב, יחסית בכל אופן.

סופיה מקדוגל

היה קצת לא נעים כשהחייילים גילו מה הולך, ואיזה רב"ט צעק עלינו שאנחנו חסרי אחריות ומביישים את מדי הצבא (שעוד לא לבשנו), ואחרי שכמה התחילו לבכות בגלל זה ומסיבות אחרות הפרידו אותנו לבנים לחוד ובנות לחוד, ושלחו אותנו למעונות לישון. למחרת בבוקר העמיסו את כולנו על מטוס חבוט ורעוע בצורה מדאיגה, וכולנו המראנו ללב האוקיינוס האטלנטי. קיילי בכתה המון בלילה, אבל נראה שמצבי הרוח שלה מתחלפים מהר, ובמטוס היא הכריחה את כולם לשיר. ולמרות שבדרך כלל אני לא סובלת שירה בציבור מתלהבת שלא נגמרת, נאלצתי להודות שהשירים שלה הרבה יותר מוצלחים מאשר אלה של מקלינג אבוט.

אמרו לגרוב גרביים,

אמרו לשטוף פנים.

תקעו אותי בטיל וירו לכוכבים!

אוי, מפקדים, תהיו לי בריאים

החללית הזאתי טסה כמו שירותים

אוי אמא, אני תכף בורח

כי איבדתי ת'גופייה בסיבוב ליד הירח

וכוכב נופל גנב לי ת'תחתונים

עוד לפני שבכלל הגענו למאדים.

הקרינו בטיסה כמה סרטים, אבל הייתי לחוצה מדי להתרכז אז בעיקר הסתכלתי הרבה מהחלון. העולם מתחת למטוס נהיה ירוק ואז כחול וכבר הרבה זמן לא ראיתי כל כך הרבה צבעים. אפילו עכשיו אני לא בטוחה לאן לקחו אותנו, אבל ראיתי קו חוף חולף מתחתינו, ענקי וזהוב, בטח של אפריקה, ובאיזשהו שלב גם חלפנו מעל איים פזורים. נזכרתי בציור שציירתי בעט ירוק על הקיר בחדר המורים במקלינג אבוט, והלב שלי התחיל לדפוק

שורדים על מאדים

נורא חזק כשחשבת, אבל פה זה הבית שלי, ויש כל כך הרבה שאני עוד לא יודעת על המקום הזה, ומה אם אני אף פעם לא אחזור.

בסופו של דבר נחתנו על משטח צף באמצע האוקיינוס, כמו אי קטן ועגול ממתכת, ברוחב של אולי מאתיים מטר. על המשטח כרעה חללית גדולה שנראתה קצת כמו חרגול ועל החרטום שלה היה כתוב "מְלִיִּסְנָדָה". מסביבה ניצבו חיילים כדי למנוע מאנשים לעלות, אבל שום דבר לא מנע מהשחפים לעמוד עליה ולחרבן בכל מקום, ואני חשבת שזה די משעשע שיצא שהשיר של קיילי כאילו ניבא את העתיד.

אפילו עם כל החרא של השחפים, עדיין חשבת שנורא יפה שם. לא היה בכלל קרח, והמים והשמיים היו כחולים נוצצים והיה כל כך חמים.

מטוסים המשיכו לנחות ולפרוק משלוחים של ילדים על המשטח עד שבסוף הסתובבו שם איזה שלושים מאות ילדים. התנהלו כמה משחקים בינלאומיים וחילופי כריכים ברוח האחוה העולמית וההתגייסות יחדיו נגד אויב משותף. והיו גם כמה מריבות בינלאומיות, ברוח שיותר הולמת את ההיסטוריה והמסורת. אבל היה כל כך נעים בשמש, שאחרי כמה זמן רבים מאתנו פשוט השתרענו על המתכת הצבועה, לגמרי מעופפים ומאושרים מרוב חום ולא ממש רוצים ללכת לשום מקום.

שכבתי קרוב לקצה המשטח, בהיתי בחולמנות במים המנצנצים וחשבת שמה שבאמת הייתי רוצה לעשות זה לטבול במים. פתאום עברו לי מעל לראש זוג רגליים יחפות, וכשנשאתי מבט הספקתי לראות מישהו מטפס על המחסום וקופץ מעליו. הכול קרה כל כך מהר והשמש סינוורה לי בעיניים, כך שלא ראיתי בדיוק מי זה היה, אבל שמעתי צעקה שהזכירה שאגת מלחמה, ושנייה אחר כך קול נתז רם לא פחות כשפגע במים.

קמתי בזינוק, תוהה אם מישהו הרגיש כל כך מאוים מהמחשבה על גלות במאדים, שהעדיף כבר לטבוע. הצצתי מעבר לקצה

סופיה מקדוגל

עם כמה מהילדים ואנשי הצוות המודאגים שעמדו קרוב, וראיתי כתם מקציף של בועות לבנות, ובאמצע זוג רגליים במכנסי ג'ינס מתנופפות להן באוויר. הרגליים צללו והתיזו שוב, ומהמים הגיח ראש קצוץ־שיער של ילד בערך בגילי שנראה מְלֻזֵי או פיליפיני או משהו כזה. הוא קרא: "קדימה, בואו, המים מעולים!"

היה לו מבטא אוסטרלי וקול רועם בצורה שלא תיאמן. אני לא יודעת איפה בגוף שלו היה מקום לריאות מספיק גדולות בשביל להשמיע כזה רעש. וכל הצוות נאלץ להגיב די מהר כדי שחמישים הילדים הקרובים לא יעשו בדיוק מה שהוא אמר ויצללו למים בו במקום. ו... טוב, יכול להיות שגם אני הייתי קופצת, למרות שגם חשבתי שהילד אידיוט. לא יודעת. התלבטת:

או אנשי הצוות של המשטח פקדו עלינו בקולות הצבאיים הכי מפחידים שלהם להתרחק מהקצה, ובמקביל ילדון מסכן עם שיער פרוע קיפץ מסביב כשבידיו החולצה והנעליים שהותיר אחריו כנראה הילד הגדול יותר, וצעק, "קוֹיָה!... קוֹיָה!..."

בינתיים הילד המשיך לעשות סלטות במים ולצעוק בהתלהבות ולירוק שפריצים באוויר, עד שחייל אחד עצבני במיוחד ירד בסולם אל המים, קפץ פנימה ודג אותו החוצה.

בזמן שהילד הרטיב את כל הסיפון, חילקו את כולנו לפי ארצות מוצא, כדי שלא ייכנסו לנו עוד רעיונות לראש. אבל עדיין עמדתי יחסית קרוב, ותאמינו לי, נראה לי שאפילו אנשים בחלל היו רואים שיש פה עסק עם מישהו שממש לא מזיז לו שמוציאים אותו מהמים מול קהל של כמה מאות, ספוג מים כולו ובלי חולצה. לעומת זאת, הילד הקטן יותר שהחזיק לו את הנעליים, ועמד עכשיו עם האוסטרלים האחרים, נראה מזועזע כולו.

החייל הרטוב העביר את הילד לסמל ששאג עליו, "שֵׁם?" גם כשהילד לא צעק היה משהו רועם בקול שלו. הוא אמר, "קארל דְּלִיסִי," וזה היה קצת מבלבל בגלל הקטע של ה"קויה". "אתה חושב שאתה מצחיק, דליסיי?"

שורדים על מאדים

קארל דליסיי רק נשא לעבר הסמל עיניים פעורות בתמימות ואמר, "בחיידך! זו ההזדמנות האחרונה שתהיה לי לשחות בכוכב הלכת שלי!"

כל חיילי צה"ח, צבא ההגנה החללי, כעסו כל כך, שלדגע חשבתי שהסמל הולך לירות בקארל דליסיי בו במקום בתור דוגמה לכולנו, ולספר למשפחה שלו שהוא נפל מהחללית בתאונה מצערת. אבל הוא רק הכריח אותו לעשות שכיבות סמיכה, וקארל באמת עשה את זה, מטפטף ומצחקק מההתחלה ועד שסיים.

אחר כך הוא רץ בחזרה לילד הקטן שבבירור היה אח שלו, ותפס לו את הראש ביד רטובה סתם בשביל לעצבן. הקטן התפתל להשתחרר ממנו והתלונן, "למה אתה תמיד חייב לעשות דברים כאלה, קויה?"

"אוי, מה כבר היה קורה? יש פה סולם ליד! אני לא דביל." "באמת?" אמר הקטן. "ואולי יש כרישי פטיש? או קורת מתכת גדולה מתחת למים? אתה לא יודע! ועכשיו הסתבכת בצרות גדולות!"

"טוב," אמר קארל, או קויה. "אבל זה היה שווה." הקטן נאנח עמוקות והלך משם לנסות להאכיל שחף. לפני שהספקנו להתאושש מהתקרית הזאת, נשמעו פתאום קולות רמים מלמעלה - שרשרת של בומים על-קוליים - ואנשים התחילו להצביע בהתרגשות השמימה. באמת היו שם כמה חלליות קרב שבדיוק נכנסו לאטמוספירה וחצו את השמיים הכחולים בסערה. מתברר שהן לא היו לבד, כי תוך כדי צלילה הן הסתחררו והתפתלו והתחמקו וירו לשמיים שנראו ריקים לגמרי. אלא שלפעמים, רק לשבריר שנייה ברגע הפגיעה עצמו, אפשר היה לראות קווי מתאר של חלליות מורוריות - בצורת פרסה, מרצדות כמו רוחות רפאים שקופות בין הקרניים. נץ-ניצוצות חמק בסחרור מפיצוץ קרן הלם. הילדים על המשטח הגיבו בתרועות או בצרחות, תלוי כמה פעמים כבר יצא להם לראות משהו כזה בעבר.

סופיה מקדוגל

במקרה שלי? מספיק בשביל לא להשמיע הגה, אבל לא מספיק בשביל לא להרגיש מחנק בחזה. קרבות בין חלליות יכולים להיות מאוד יפים, אבל רק כשמצליחים לשכוח שבכל רגע מישוהו עלול למות לך מול העיניים.

נראה שצה"ח החליט שהגיע הזמן לסלק אותנו משם. כל דלתות המליסנדה נפערו לרווחה, והחיילים התחילו לזרו אותנו להיכנס לפי הסדר בקבוצות לאומיות, כך שקארל והאוסטרלים האחרים עלו די מהר אבל אלה מאתנו שהגיעו ממדינות בהמשך האלף־בית, כמו "הממלכה המאוחדת", נאלצו לחכות די הרבה. "זה מגוחך לגמרי! אנחנו עוד נהרג בגללכם!" התפרצה בלונדינית גבוהה במשקפי שמש יקרים, במבטא שוודי. החיילים לא התייחסו אליה, והיא נאלצה להסתפק בלהתלונן בקול באוזני השוודים האחרים.

בסוף הגיע תורי להידחק במעבר עד למושב ליד חלון, ובהתחלה הייתי מרוכזת מדי בלנסות להסתכל החוצה ולא ממש שמתי לב מה קורה בתוך החללית. יכולנו עדיין לשמוע את שריקות הקרב וקולות הנפץ, אבל כמה שלא ניסיתי למתוח את חגורת המושב ולהיצמד לחלון, לא הצלחתי לראות כלום, ומשום מה הכול נעשה הרבה יותר מלחיץ ככה. אף אחד כבר לא הריע יותר.

שלישיית קציני צה"ח נעמדו בקדמת התא. "אני קפטן מַנְדוּ, אמר האיש במרכז. "אני מבקש מכולם להירגע. לא נשקפת לכם סכנה. דפנות כלי הטיס הזה חזקות מספיק לעמוד בפגיעת קרני הלם תועות."

הקול שלו היה נעים ומרגיע, אבל אשת הצוות לידו קצת קלקלה את הרושם כשהנהגה במרץ והוסיפה, "חזקות מספיק ברובן."

איזה ארבעים ידיים התרוממו לשמע הדברים, אבל נראה שאף אחד לא היה במצב רוח לענות על שאלות. קפטן מנדו רק הזעיק פנים ואמר לאשת הצוות: "תודה רבה, הסמלת קוֹוֶהְרָה, ולנו אמר: "נמריא תוך זמן קצר, ומיהר להסתלק.

שורדים על מאדים

אבל לא זוננו. קרני ההלם של המורורים הבזיקו מבעד לחלונות, ואנחנו המשכנו לשבת. ניסיתי להסתובב עד כמה שאפשרה לי חגורת הבטיחות כדי לראות מה סיבת העיכוב. לפני המלחמה, המלינסדה היתה כנראה ספינת תענוגות מפוארת, כולה מעוצבת בקווים זורמים בגוני פנינה. על הקיר ליד הראש שלי התנוססה כרזה דהויה של זוג עם כוסות שמפניה ביד שמשקיף בקיטשיות אל כדור הארץ המתרחק עם סיסמה "מלאכי מרום: לוקחים אתכם לכוכבים!" אבל הקירות הנוצצים היו מצולקים במקומות שבהם נעקרו התאים הפרטיים המפוארים ובמקומם הותקן ריהוט צבאי חסכוני ויעיל. עכשיו הספינה היתה מלאה דרגשים מרופדים שמיועדים גם לשיבה וגם לשינה, שהוצבו בזוגות עם שולחן ווילון קטן שמקיף את שניהם, ובזאת הסתכמה הפרטיות שקיבלת. רק שלא היה אף אחד על הדרגש מולי.

איך זה שאין מישהו על הדרגש מולי?

אנשי הצוות המעטים שכנראה היו אחראיים עלינו לא הפסיקו להסתובב בפרצופים מתוחים ומכשירי קשר מצפצפים ללא הרף. שמעתי אחד מהם לוחש לאחר. "לא תהיה ברירה אלא לעזוב בלעדיהם!"

"מי חסר?" שאלה קיילי, שישבה כמה מקומות מאחורי. "מה

קרה להם? המורורים פגעו בהם?"

"קדימה, חייבים לזוז," צעקה השוודית הכועסת ממקודם.

במקום לדבר אלינו ישירות העדיפו חיילי צה"ח לתת לספינה לדבר במקומם, ונראה שלעניות דעתה הדבר הנכון לעשות היה להשמיע מוזיקת רקע מתקתקה עם קולות של מפל מים. "אנא הירגעו והישארו במקומותיכם," המה קול אוטומטי מרגיע.

"דמינו גל של אנרגיה מרפאת שוטף את גופכם..."

משהו התפוצץ בחוץ – לא היה לנו מושג אם חללית שלנו או שלהם. נעצתי לעצמי את הציפורניים כל כך חזק בכפות הידיים, שפצעתי אותן. ניסיתי לשכנע את עצמי שאין למורורים סיבה להטריד ספינת נוסעים שמנסה לעזוב את הכוכב.

סופיה מקדוגל

רעש חזק שנשמע קרוב מאוד הבהיל את כולם, אבל זה היה רק מטוס רגיל שנחת על המשטח. מכשירי הקשר של כל הצוות עברו לצפצף ביתר שאת, וסופסוף נפתחה דלת ועשרים ילדים נכנסו לתא בריצה, נראים די לחוצים, אם לומר בעדינות. לפני שהם הספיקו אפילו להתיישב נטרקה הדלת מעצמה ונשמע זמזום מלווה בטלטלה כשהחללית קיפלה רגליים. מיד התחלנו בתנועה וריחפנו נמוך מעל האוקיינוס האטלנטי: הצצתי החוצה וראיתי אותו מתפוגג לכתם כחול־כהה מטושטש. כוח הכבידה המלאכותי כבר התחיל לאזן את השפעת הכבידה הטבעית, כך שהיו פחות נפילות, אבל התחושה היתה מאוד משונה. איש מאיתנו לא היה רגיל לזה, וכמה ילדים התחילו להקיא לשקיות שסיפקו לנו. למזלי אני לא מקיאה בקלות, אבל הרגשתי כאילו מתופפים לי על כל הגוף בכפות, בעדינות אבל בלי להרפות.

ואז התחלנו לטפס. אחת מהילדות החדשות כשלה לכיווני במעבר וקרסה לתוך המושב מולי. היא התנשפה ואמרה "שלום", ואני הופתעתי לגלות שגם היא אנגלייה. "נעים להכיר", אמרתי, בזמן שזינקנו מעלה אל השמיים הכחולים הבוערים.